

Skoleleders årsberetning 2016

Kære forældre, kære Skolekreds - kære Generalforsamling!

Hvor er jeg taknemmelig og glad for at stå lige her, hvor jeg står - i færd med at skulle fremlægge denne, min femte årsberetning. Lad det være sagt med det samme; Jeg føler simpelthen, vi har et vidunderligt, levende og varmt sted, hvilket er alles fælles fortjeneste - bestyrelse, personalegruppe, forældre og elever. Hver morgen, når jeg kommer her på skolen, fyldes jeg af en glæde, som jeg vil ønske, alle kunne have, når man møder på arbejde. Her er ganske enkelt godt at være.

Meget er sket det sidste år - vi, og alle jeres skønne uger, har arbejdet med valgfag, haft Romerriget og "Mars Living - Rummet" som storylines, vi har lavet basarforberedelser til det, der endnu engang blev en rekord-basar i den skønne adventstid, vi har lavet teaterforestillingen om Snedronningen, hvilket var en stor oplevelse for både voksne og børn - grænser blev rykket, og nyt land lod sig indtage. Vi har delt en masse fortællinger til morgensang - en bred vifte af alt fra bibelske og mytologiske historier, til folkeeventyr, historiske romaner, livsfortællinger og litterære klassikere - alt sammen bidragende til det, vi kalder dannelse. Som Kurt V. Andersen (frimenighedspræst) udtrykte det for nylig omkring dannelse - "Det vi ikke har sprog for er vi ikke bevidste om, det vil derfor synke ned i ubevidsthed eller forsvinde" (Citatet refererer til forfatter Åge Henriksens udtalelse). Jeg er sikker på, at Lysets Engel Går Med Glans, - Se, Nu Stiger Solen, og alle de mange forskellige sange, hånd i hånd med de store fortællinger, som vi efter bedste evne forsøger at videregive til børnene hver dag, alt sammen danner små kim i hjerterne, små frø af forunderlighed, som gi'r et sprog, som man måske ikke endnu begriber helt, men dog favner. Et hjertesprog.

Jeg mærker ofte en stille sug i maven ved tanken om, at der i disse bygninger har været holdt skole i snart 121 år. Det er svært at begribe. Meget svært endda. Det fylder en med ydmyghed, og en bevidsthed om at noget har været, og et håb for, at noget vil forblive. At vi er led i en lang kæde. Det er der en vis tryghed i at vide. Prøv for et øjeblik at tænke over, hvor mange sange, fortællinger, samtaler osv. disse mure har lagt øre til på 121 år. Lidt let hovedregning kan her snige sig ind i min beretning; Eftersom jeg ved, at morgensang og fortælling har været en fast bestanddel af skolens hverdag altid, så giver det i runde tal, hold nu fast, 24.000 morgenfortællinger, og velsagtens omkring 100.000 morgensange. Skulle disse sange synges i umiddelbar forlængelse af hinanden, skulle vi starte her og nu, synge non-stop 24/7 og først stoppe engang midt i september. Det er elywwel nøj lææng.

Tak for den imødekommenhed og tillid, vi som skole oplever fra jer forældre - det er livsvigtigt for en skole som vores, men bestemt ikke en selvfølge. Det skal I vide, at vi værdsætter meget højt. At børnenes hverdag er en platform i samhørighed mellem skole og hjem, mener jeg, er en stor styrke, og bibringer i stor grad til en følelse af sammenhæng i livet - Antonovsky beskriver dette i hans teori om *Oplevelse Af Sammenhæng*. Det går endog meget fint i spænd med vores Grundtvig-Koldske skolesyn. Det, at lære at se andre, går hånd i hånd med det at mærke, at man selv bliver set. Det kalder vi forpligtende fællesskab - man gir og man får, som en naturlig vekselvirkning - og ikke blot efter forgodtbefindende. Jeg tror på, at det giver gode, opmærksomme og samvittighedsfulde samfundsborgere (for nu at bruge et fint ord) - som kan mærke og respektere andres, men også egne grænser og behov. Det giver en god platform til at gribe livet. For det er i al sin ubegribelige enkelthed, det vi skal; Gribe livet hver dag. Også her kan vi voksne lære meget af børnene. Mit fortsatte ønske for Hundborg Friskole er, at det skal forblive et sted, hvor man vokser, blomstrer, gradvis udvider sine komfortzoner, mærker såvel sine egne som fællesskabets hjerteslag, at det er et sted hvor menneskelige, nære relationer bærer igennem alt - faglige styrker såvel som svagheder, men også gennem glæde og sorg - Hvor trivsel er et fundament, hvorpå man bygger, og ikke blot et biprodukt, der i bedste fald forekommer. Vi skal forblive et sted, hvor sang, musik, teater, kreativitet og lejrture har en selvfølgelig berettigelse - hånd i hånd med den faglige fordybelse og ihærdige bestræbelse på at dygtiggøre sig efter bedste evne. Med det in mente, skal børn have lov til at være børn, og barndommen er mere end nogensinde noget, der skal værnes om.

Skolens personale og mine kære kolleger - Vera, Michael, Leif, Poul, Linda, Tove, Anne, Lisbeth, Kirsten, og ikke mindst min souschef Allan - er simpelthen de dejligste, mest ansvars- og samvittighedsfulde mennesker man kan forestille sig at gå på arbejde med hver dag. I er ikke ens, dog har I en helt særlig livsbekræftende sammenhørighed. I har forskellige styrker, og I har en energi og en begejstring, som jeg til stadighed må ta' hatten af for. Nu ved I så, hvorfor jeg som regel går med hat; Ellers kan man jo ikke tage den af for folk. Jeg holder umådelig meget af jer alle sammen, og glædes dagligt over, at I med jeres kærlighed, omsorg, varme og engagement allesammen er tydelige i Hundborg Friskoles fingeraftryk. En stor og velment tak skal også lyde til vores engagerede og ansvarlige bestyrelse. Ikke mindst til dig, Lars. Tak for den måde du går i front på med såvel hjerte og forstand. Du er et forbillede. Af hjertet tak til dig, og til jer alle sammen.

Den seneste tid har været noget turbulent for mig, da min anden arbejdsplads gennem 16 år (musikskolen på Mors) pt. er i en svær periode med strid og uenighed mellem lærere og ledelse. Imidlertid er der udsigt til en snarlig afslutning. Jeg beklager dybt, hvis jeg den sidste måneds tid har virket distræt og ufokuseret, og skulle jeg have glemt aftaler eller lign. kan jeg kun sige undskyld. Om noget, så har den sidste måned eller to vist mig, hvor meget et værdifuldet menneskesyn betyder for et fællesskab, og hvor fantastisk et sted vi har her, og hvor meget vi sammen skal værne og passe på det, vi har.

Slutteligt, vil jeg gerne lade Carl Emil Petersen få det sidste ord med et uddrag fra en af de smukkeste sange skrevet på dansk i nyere tid - og med det ønske os alle et frugtbart og lyst år forude.

...”Sommeren var gået, da jeg rev mig på din torn.
Alt det smukkeste gør ondt,
fra myggestik ved søerne,
til trådene i bølgerne der brænder hendes ben.
Vi skal kaste os i bølgerne,
der slår mod kysten ind.
Frit land, frit land, frihed...”

Elsted, 27. april 2016

Thor Kortegaard

Skoleleder